

ВЪЧНИ ПРИКАЗКИ

СТАРИЯТЪ ЦИГУЛАРЪ.

Живѣлъ нѣкога цигуларь самъ съ цигулката си.

Той билъ старъ вече... Ала чисто било лицето му, чисто, младежко... Вървѣлъ гордо и самоувѣрено... Съ цвѣтя качилъ гърдитѣ си, като на младини... Никога голѣма, хубава хризантема не слизала отъ петелката на палтото му...

Би казалъ човѣкъ, че той е младъ още,—чудно младъ... Въ зората на днитѣ си... Ималъ дѣтски погледъ, радостенъ и ведъръ... ала коситѣ му били бѣли... като сребренъ вѣнецъ заграждали лицето му. Никой не помнѣлъ тоя цигуларь съ други коси... Може би, тѣй се бѣше родилъ той...

Но казваха, че билъ старъ—помнѣли го отъ много врѣме.

Една другарка ималъ цигуларьтъ—това била цигулката му. Орѣхова, стара цигулка, която свирѣла и когато не я допре нѣкой... Такава била цигулката му... А щомъ той допрѣлъ лжкъ до кордитѣ, тя почвала да приказва... И приказвала безпиръ...

За какво не приказвала цигулката му? Съ дѣтски гласъ тя радостно приказвала за своитѣ ранни дни... Тѣй весели, игриви били тия дни... Сѣкашъ птичка кърши пѣсень, и приказва... А приказкитѣ ѝ долавяла душата само... Само душата...

А приказвала тя и за своитѣ ранни дни... за своитѣ купнежи по ведри небеса... за свояга пролѣтъ... Цвѣтятъ цвѣтя и кадятъ мирисъ... птичка пѣе въ копнежъ по свой другарь... и на птичката пѣсеньта разбира той и долита отдалечъ... И въ пролѣтната нощъ цвѣвна любовта...

• Най вече за любовь приказвала цигулката... Най вече за любовь...

А приказвала тя и за стари дни... Когато всичко се прѣврѣщало въ спомени... И тогава се точели тжжни звуци — пропити отъ безмѣрна тжга по отлетѣлитѣ пролѣтни дни...

Такава била цигулката му...

И стариятъ, цигуларь ходѣлъ по мегданя съ своята нераздѣлна цигулка... На младитѣ весело разправялъ... На старитѣ—самс спомени...

И казвали, че въ цигулката се била поселила душата на цигуларя.